

[Ministeren for skatter og afgifter]

form for begrænsning af rentefradragsretten har forudsat – og jeg kan tilføje: vil forudsætte – at omlægningen skulle ske gradvis over nogle år af hensyn til de skatteydere, der har betydelige fordele af de gældende regler.

I denne sammenhæng påpeger hr. Camre i artiklen nødvendigheden af overgangsregler ved indførelse af en ændret rentebeskatning, hvis man vil undgå sammenbrudstendenser på boligmarkedet. Jeg er fuldstændig enig i disse betragtninger. En renteskatteordning kunne allerede på grund af en nødvendig indkøringsfase ikke løse nogle landbrugeres helt aktuelle problemer.

I øvrigt skal jeg sige, at politisk stillingtagen til en renteskatteordning eller andre omlægninger på dette område efter min opfattelse må afvente resultatet af det arbejde, der er i gang i det nedsatte ekspertudvalg under fhv. finansminister Thorkil Kristensens ledelse.

Gammelgaard (KF):

Igen slipper skatteministeren for let udenom. Det fremgår helt tydeligt af socialdemokratiets politiske ordførers artikel – det er han jo blevet siden – i Politiken den 7. december 1980, at han ikke blot tænker på landmændene; han siger direkte:

»Indført med ét slag vil renteskattemetoden formentlig bringe mellem 100.000 og 200.000 parcelhuse til salg eller på tvangsauktion.

For en skatteyder med en stor indtægt på 240.000 kr. – f. eks. en postarbejder med overtid – og 100.000 kr. i renteudgifter betyder metoden en skattestigning på ca. 27.000 kr., men også for mere almindelige indkomster vil den være følelig: en faglært arbejder i København med 120.000 kr. i årsindkomst, gift med en kontorassistent med 90.000 kr. i indkomst, vil typisk have en renteudgift på 60.000 kr. i forbindelse med en ejerbolig. De vil få en skattestigning på grund af metoden på ca. 8.000 kr., og det tror jeg ikke at ret mange familiers økonomi kan bære i en tid, hvor reallønnen i forvejen falder.«

Sådan skriver hr. Camre.

Det er altså ikke udelukkende, som skatteministeren vil gøre det til, et spørgsmål om landbrugets problem. Hr. Camre har i høj grad peget på de store problemer, der vil op-

stå for store befolkningsgrupper i det danske samfund, hvis man indfører de af den nuværende skatteminister skitserede tanker omkring renteskatten. Det er meget afgørende, synes jeg, for befolkningen at få klarhed over, hvad det er, socialdemokratiet er i færd med at gøre. Er man i færd med at indføre denne renteskatteordning, som hr. Camre helt tydeligt har sagt er særdeles uheldig og et anslag mod hundredtusinder af danskere, eller er man ved at gennemføre en anden form for afskaffelse af den rentefradragsret, som jo efterhånden er danskernes sidste værn mod direkte skatteplyndring?

Ministeren for skatter og afgifter (Mogens Lykketoft):

Hvis det ellers måtte være foreneligt med tingets forretningsorden, så ville jeg karakterisere hr. Gammelgaard som en drillepind, men det skal jeg afstå fra.

Det, som er sagen i denne sammenhæng, er, at ingen, som jeg sagde før, heller ikke regeringen, drømmer om at gennemføre nogen form for omlægning af rentefradragsretten, hvor der ikke er en nødvendig tilpasningsperiode for de mennesker, der berøres af det.

Til de tal fra artiklen, som i flæng er blevet nævnt her, kan man sige, at ingen omlægning af rentefradragsretten kan bedømmes uden i sammenhæng med de ændringer, der samtidig måtte ske i skatteskalaen. Derfor kan disse tal ikke anvendes til, som hr. Gammelgaard, synes jeg, usagligt og urimeligt for alle parter i den offentlige debat gør det, at prøve at skabe ny usikkerhed i befolkningen om, at regeringen skulle have planer om at drive folk fra hus og hjem. Det indgår ikke i regeringens planer, naturligvis ikke. Vi har en målsætning, som jeg har udtrykt andetsteds, overordnet for skattepolitikens område, nemlig at få indkomstskatten til at fungere mere rationelt, at få trækprocenterne ned, og det kan gennemføres, hvis der i denne sal måtte være den fornødne tilslutning til til gengæld at udbrede indkomstskattens grundlag, så vi får en mulighed for lavere trækprocenter.

Jeg skal ikke gå videre ind i en debat med hr. Gammelgaard, blot fastslå, at der er ingen grund til, at nogen i befolkningen skulle være bekymrede for deres bolig på grund